DOMSTOLENS DOM (Sjette Afdeling)

10. april 2003 *

I sag C-217/01 P,

Michel Hendrickx, tjenestemand ved Rådet for Den Europæiske Union, bosiddende i Bruxelles (Belgien), ved avocats J.-N. Louis og V. Peere,

appellant,

angående appel af kendelse afsagt den 12. marts 2001 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i sag T-298/00, Hendrickx mod Cedefop (ikke trykt i Samling af Afgørelser), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne kendelse,

den anden part i appelsagen:

Det Europæiske Center for Udvikling af Erhvervsuddannelse (Cedefop), ved Rechtsanwalt B. Wägenbaur,

sagsøgt i første instans,

* Processprog: fransk.

har

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J.-P. Puissochet, og dommerne C. Gulmann, F. Macken, N. Colneric (refererende dommer), og J.N. Cunha Rodrigues,

generaladvokat: A. Tizzano
justitssekretær: R. Grass,

på grundlag af den refererende dommers rapport,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 19. september 2002,

afsagt følgende

Dom

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 25. maj 2001 har Michel Hendrickx i medfør af artikel 49 i EF-statutten for Domstolen og de tilsvarende bestemmelser i EKSF- og Euratom-statutterne for Domstolen iværksat appel af kendelse afsagt den 12. marts 2001 af Retten i Første Instans i sag T-298/00, Hendrickx mod Cedefop (ikke trykt i Samling af Afgørelser, herefter

»den appellerede kendelse«), hvorved Retten fastslog, at det var ufornødent at træffe afgørelse i annullationssøgsmålet til prøvelse af den stiltiende afvisning fra Det Europæiske Center for Udvikling af Erhvervsuddannelse (herefter »Cedefop«) på sagsøgerens ansøgning om bosættelsespenge efter fratræden (herefter »den anfægtede afgørelse«).

Relevante retsregler

2 I artikel 24, stk. 1 og 2, i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne bestemmes:

»1. Den midlertidigt ansatte, som er ansat for en ubestemt periode på mindst et år, eller som af den myndighed, der er nævnt i artikel 6, stk. 1, påregnes at ville gøre tjeneste i en periode af tilsvarende længde, har, hvis der er indgået en kontrakt på ubestemt tid, ret til bosættelsespenge på de i artikel 5 i bilag VII til vedtægten fastsatte betingelser. Disse udgør for en forventet tjenestetid af:

— mindst ét år, men under to år: 1/3 af den sats, der er fastsat i artikel 5 i bilag VII til vedtægten

— mindst to år, men under tre år: 2/3 af den sats, der er fastsat i artikel 5 i bilag VII til vedtægten

— mindst tre år: 3/3 af den sats, der er fastsat i artikel 5 i bilag VII til vedtægten.

2. De i artikel 6 i bilag VII til vedtægten nævnte bosættelsespenge efter fratræden gives den ansatte, der har gjort tjeneste i fire år. Den ansatte, som har gjort tjeneste i over ét år, men under fire år, får bosættelsespenge efter fratræden i forhold til varigheden af den tilbagelagte tjeneste, idet der dog ikke tages hensyn til dele af år.«

3 Artikel 6, stk. 1 og 4, i bilag VII til vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter »vedtægten«) lyder således:

»1. Ved udtræden af tjenesten har en fastansat tjenestemand, der har modtaget bosættelsespenge, ret til et beløb til indretning af bolig, såfremt han har gjort tjeneste i mindst fire år og ikke modtager et tilsvarende beløb i sin nye stilling; det udgør for en tjenestemand, der har ret til husstandstillæg, to måneders grundløn og for en tjenestemand, der ikke har ret til husstandstillæg, en måneds grundløn. Såfremt to ægtefæller, der er tjenestemænd i Fællesskaberne, begge har ret til bosættelsespenge efter fratræden, udbetales dette beløb kun til den ægtefælle, der har den højeste grundløn.

Ved beregning af tjenestetidens længde tages der hensyn til de år, tjenestemanden har gjort tjeneste i en af de i artikel 35 i vedtægten nævnte tjenesteretlige stillinger, med undtagelse af tjenestefrihed af personlige årsager.

[...]

Bosættelsespengene efter fratræden korrigeres med den justeringskoefficient, der er fastsat for tjenestemandens sidste tjenestested.

[...]

4. Bosættelsespengene efter fratræden udbetales, når det er bevist, at tjenestemanden og hans familie har taget bopæl på et sted, der ligger mindst 70 kilometer fra hans tjenestested. Hvis tjenestemanden er afgået ved døden, gælder de samme bopælsbetingelser for hans familie.

Tjenestemanden eller dennes familie, hvis tjenestemanden er afgået ved døden, skal være flyttet senest tre år efter tjenestemandens fratræden.

[...]«

4 Vedtægtens artikel 85 bestemmer, at »[e]thvert beløb, der fejlagtigt er udbetalt, kræves tilbagebetalt, hvis modtageren har haft kendskab til fejlen, eller denne var så åbenbar, at han burde have kendt den«.

Sagens faktiske omstændigheder

5 Cedefop, som er beliggende i Thessaloniki (Grækenland), ansatte ved kontrakt af 20. december 1996 Michel Hendrickx som midlertidig ansat i lønklasse A7 for et år fra den 1. januar 1997. Michel Hendrickx, som er tjenestemand ved Rådet i lønklasse B5, havde ved Rådets afgørelse af 5. december 1996 forudgående fået tilladelse til i et år at gøre midlertidig tjeneste i en anden stilling ved Cedefop.

6 Ved tiltrædelsen af den nye stilling fik Michel Hendrickx udbetalt bosættelsespenge svarende til to måneders grundløn.

7 Den 10. december 1997 forlængede Rådet Michel Hendrickx' midlertidige tjeneste ved Cedefop med et år.

8 Ved afgørelse af 15. december 1997 forlængede direktøren for Cedefop Michel Hendrickx' kontrakt som midlertidig ansat med seks måneder, altså frem til den 30. juni 1998. Kontrakten blev ikke forlænget efter denne dato, uanset Michel Hendrickx' ansøgning herom.

9 Den af Michel Hendrickx anlagte sag til prøvelse af afgørelsen om ikke at forlænge hans kontrakt blev forkastet ved Rettens dom af 13. juli 2000 i sagen Hendrickx mod Cedefop (sag T-87/99, Sml. Pers. I-A, s. 147, og II, s. 679). Ved kendelse af 13. marts 2002 forkastede Domstolen den af Michel Hendrickx iværksatte appel af denne dom (C-344/00 P, ikke trykt i Samling af Afgørelser).

10 Ved Rådets afgørelse af 6. juli 1998 blev Michel Hendrickx med virkning fra den 1. juli 1998 genindsat i en stilling som assistent i afdelingen for finanskontrol. Efter at have taget tjenestefrihed af personlige årsager genindtrådte han i denne stilling i Rådet den 1. april 1999.

11 Den 22. juli 1999 meddelte han direktøren for Cedefop, at han og hans familie var flyttet tilbage til Bruxelles, og ansøgte om at få udbetalt bosættelsespenge efter fratræden.

12 Retten fastslog vedrørende de nærmere omstændigheder i forbindelse med ansøgningen følgende:

»11 Sagsøgeren fremsendte den 15. september 1999 en mail til Cedefops finansafdeling, hvori han forespurgte, hvilke dokumenter han skulle fremsende for at få udbetalt bosættelsespenge efter fratræden, samt på hvilket grundlag disse blev beregnet.

12 Sagsøgeren fik oplyst, at hans ansøgning var blevet videresendt til chefen for Cedefops administration, Paraskevaïdis, som havde til opgave at rådgive ansættelsesmyndigheden vedrørende fastsættelsen af tjenestemænds og øvrige ansattes rettigheder. Sagsøgeren fremsendte herefter den 18. oktober 1999 en mail til denne, hvori han anmodede om oplysninger vedrørende udbetalingen af hans bosættelsespenge ved fratræden.

13 Cedefop besvarede ikke sagsøgerens ansøgning om udbetaling af bosættelsespenge efter fratræden, hvorfor denne den 22. november 1999 stiltiende var afvist (herefter »den anfægtede afgørelse«).

14 Da sagsøgeren ikke havde modtaget noget svar fra Paraskevaïdis, rettede han den 29. november 1999 på ny henvendelse til denne.

15 Den 23. december 1999 fremsendte Paraskevaïdis følgende svar til sagsøgeren:

»Som du måske ved har Retten i Første Instans for nylig truffet afgørelse i en sag mellem en anden af vores tidligere midlertidigt ansatte og Cedefop, hvoraf fremgår, at når der ved tiltrædelsen er udbetalt fulde bosættelsespenge (3/3) og det efterfølgende viser sig, at den midlertidigt ansatte ikke [har gjort tjeneste] i fire år forud for sin fratræden, skal en eventuel difference mellem det beløb, som er udbetalt, og det beløb, den ansatte faktisk har krav på, tilbagebetales til Cedefop.

Eftersom du har [gjort tjeneste] i mindre [end] halvdelen af den i vedtægtsbestemmelserne anførte periode på fire år, og du ved tiltrædelsen har fået udbetalt det fulde beløb for tre år, burde du først tilbagebetale halvdelen af dette beløb og dernæst igen modtage en del af samme beløb i form af bosættelsespenge ved fratræden. Faktisk skylder du Cedefop penge og er ikke berettiget til nogen form for udbetaling.

Jeg tror, at det under alle omstændigheder på nuværende tidspunkt er bedst at afvente udfaldet af det søgsmål, du har anlagt ved Retten i Første Instans, før vi foretager os yderligere i denne sag. Begrundelsen for den kommende afgørelse vil nemlig sandsynligvis i vid udstrækning være afgørende for, hvorledes begge parter forholder sig, fordi vi på dette tidspunkt ved, om de vedtægtsmæssige betingelser for, at Centret kan kræve tilbagebetaling af halvdelen af bosættelsespengene, foreligger, eller om du (ifølge Retten i Første Instans) omvendt har krav på udbetaling af fulde bosættelsespenge efter fratræden uden nogen form for fradrag/modregning.

Vi vender således tilbage omkring dette specielle forhold, så snart vi ved mere vedrørende hovedsagen. [...]«

16 I henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, fremsendte sagsøgeren ved fax af 18. februar 2000 en klage til ansættelsesmyndigheden ved Cedefop [...].

17 Ansættelsesmyndigheden besvarede ikke sagsøgerens klage, hvorfor denne således blev stiltiende afvist.«

Retsforhandlinger for Retten

13 På baggrund af disse omstændigheder anlagde Michel Hendrickx ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 18. september 2000 sag med påstand om, at den anfægtede afgørelse blev annulleret, og at Cedefop blev tilpligtet at betale sagens omkostninger.

14 Retsforhandlingernes videre forløb er i den appellerede kendelse beskrevet som følger: Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 14. november 2000 nedlagde Cedefop påstand om, at Retten fastslog, at det ikke var fornødent at træffe afgørelse i dette søgsmål. Cedefop vedlagde som bilag til sin påstand en afgørelse af 14. november 2000 vedrørende udbetaling af de af sagsøgeren krævede bosættelsespenge ved fratræden.

15 I afgørelsen hed det:

»[...]

1. I henhold til artikel 24, stk. 2, i [ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne] og artikel 6 i vedtægtens bilag VII udbetales bosættelsespenge ved fratræden på i alt 908 485 græske drakmer (GRD) til Michel Hendrickx, idet beløbet står i forhold til dennes ansættelse som midlertidig ansat ved Cedefop i perioden 1.1.1997 — 30.6.1998.

2. Der iværksættes tilbagesøgning af fejlagtigt udbetalt beløb for så vidt angår en del af de udbetalte bosættelsespenge, i alt 1 213 572 [GRD], jf. artikel 24, stk. 1, i [ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne] og vedtægtens artikel 85.

3. Ifølge fællesskabsinstitutionernes faste praksis foretages modregning af de to beløb, og Michel Hendrickx indbetaler i den forbindelse differencen på i alt 305 087 [GRD] på Cedefops bankkonto senest den 31. december 2000.

4. Denne afgørelse får virkning den 14.11.2000.«

16 Cedefop gjorde til støtte for påstanden om, at det blev fastslået, at det var ufornødent at træffe afgørelse i sagen, gældende, at det af Paraskevaïdis' skrivelse af 23. december 1999 fremgik, at sagsøgerens ret til udbetaling af bosættelsespenge efter fratræden aldrig var blevet bestridt, men at retten hertil tværtimod var blevet bekræftet over for sagsøgeren. Det af sagsøgeren anlagte søgsmål er blevet uden genstand.

17 Michel Hendrickx anførte, at han stadig havde interesse i at forfølge den verserende sag for Retten. Han gjorde gældende, at afgørelsen af 14. november

2000 delvis trådte i stedet for den anfægtede afgørelse. Følgelig udgjorde denne afgørelse af 14. november 2000 ifølge Michel Hendrickx en ny omstændighed, som gav ham ret til at tilpasse sine anbringender og påstande. Michel Hendrickx gjorde herefter gældende, at påstanden om, at det fastslås, at det var ufornødent at træffe afgørelse i sagen, blev forkastet, og at han fik tilladelse til at tilpasse sine påstande og anbringender.

Den appellerede kendelse

18 Retten fastslog i den appellerede kendelse, at det ikke var fornødent at træffe afgørelse i den af Michel Hendrickx anlagte sag.

19 I den appellerede kendelses præmis 44-48 begrundede Retten sin afgørelse således:

»44 Ganske vist er det korrekt, at de påstande, der oprindelig er nedlagt vedrørende en retsakt, som under sagen er blevet erstattet af en retsakt med samme genstand, ud fra retsplejehensyn og procesøkonomiske hensyn kan betragtes som rettet mod den retsakt, der er trådt i stedet, idet sidstnævnte retsakt udgør et nyt element, der gør det muligt for sagsøgeren at ændre sine påstande og anbringender (jf. bl.a. Domstolens dom af 3.3.1982, sag 14/81, Alpha Steel mod Kommissionen, Sml. s. 749, præmis 8, og af 14.7.1988, sag 103/85, Stahlwerke Peine-Salzgitter mod Kommissionen, Sml. s. 4131, præmis 11).

45 Imidlertid har sagsøgeren i sit søgsmål nedlagt påstand om, at Cedefops stiltiende afgørelse om at nægte ham bosættelsespenge ved fratræden i forbindelse med hans tjenstlige tilbagevenden til Bruxelles annulleres.

46 Ved afgørelse af 14. november 2000 fik sagsøgeren imidlertid udbetalt disse bosættelsespenge. I henhold til denne afgørelse »udbetales bosættelsespenge ved fratræden på i alt 908 485 græske drakmer (GRD) til Michel Hendrickx, idet beløbet står i forhold til dennes tjenestetid som midlertidig ansat ved Cedefop i perioden 1.1.1997 — 30.6.1998«.

47 Denne kendsgerning berøres ikke af den omstændighed, at Cedefop samtidigt besluttede at iværksætte tilbagesøgning af fejlagtigt udbetalt beløb for så vidt angår en del af de bosættelsespenge, sagsøgeren fik udbetalt i forbindelse med dennes bosættelse i Thessaloniki.

48 Under henvisning til afgørelsen af 14. november 2000 er denne sag herefter blevet uden genstand.«

Appellen

20 Michel Hendrickx har i sit appelskrift, som støttes på to anbringender, nedlagt følgende påstande:

— Den appellerede kendelse ophæves, og der træffes en ny afgørelse med følgende indhold:

— Principalt gives der appellanten adgang til at tilpasse sine anbringender og påstande.

— Subsidiært fastslås, at afgørelsen fra Cedefops direktør af 14. november 2000 blev truffet af en myndighed uden kompetence. Følgelig annulleres denne afgørelse såvel som Cedefops stiltiende afvisning af appellantens ansøgning om udbetaling af bosættelsespenge ved fratræden svarende til to måneders grundløn.

— Cedefop tilpligtes at betale appellanten 361 282 BEF med rente 7% pro anno med virkning fra den 22. juli 1999.

— Cedefop tilpligtes at betale sagsomkostningerne ved de to instanser.

21 Cedefop har nedlagt påstand om, at appellen afvises, og at appellanten tilpligtes at betale samtlige sagsomkostninger.

Anbringendet vedrørende afslaget på at give Michel Hendrickx adgang til at tilpasse sine anbringender og påstande efter afgørelsen af 14. november 2000

Parternes argumenter

22 Michel Hendrickx har i sit andet anbringende, som bør undersøges først, anført, at Retten har begået en retlig fejl ved ikke at give ham adgang til at tilpasse sine påstande og anbringender og således afskære ham fra for Fællesskabets

retsinstanser at indbringe tvisten mellem ham og Cedefop, dels vedrørende fastsættelsen af de bosættelsespenge efter fratræden, som han har krav på efter sin genindtrædelse ved Rådet i Bruxelles, og dels vedrørende tilbagesøgningen af et angiveligt fejlagtigt udbetalt beløb i forbindelse med de bosættelsespenge, han fik udbetalt, da han tiltrådte tjenesten i Thessaloniki.

23 Michel Hendrickx har anført, at afgørelsen af 14. november 2000 var en afgørelse, som bekræftede den anfægtede afgørelse. Han har herved henvist til Paraskevaïdis' skrivelse af 23. december 1999. Han blev heri opfordret til at indgive klage over den stiltiende afvisning af hans ansøgning og heri fremføre de anbringender, hvoraf det kunne udledes, at han som fastansat tjenestemand, der gør midlertidig tjeneste i en anden stilling, ved sin tiltrædelse hos Cedefop havde krav på bosættelsespenge svarende til to måneders grundløn og til udbetaling af tilsvarende bosættelsespenge ved sin genindtrædelse ved Rådet i Bruxelles, jf. vedtægtens artikel 20, artikel 5 og 6 i vedtægtens bilag VII samt artikel 24, stk. 2, i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne.

24 Michel Hendrickx har anført, at han, da hans klage alene var blevet stiltiende afvist, i sit annullationssøgsmål kun kunne fremsætte de anbringender, som havde direkte sammenhæng med den anfægtede retsakt. I lyset af Rettens og Domstolens praksis, hvorefter en sagsøger kan tilpasse sine anbringender og påstande som følge af, at den anfægtede afgørelse under sagen erstattes af en retsakt med samme genstand (dommen i sagen Alpha Steel mod Kommissionen, præmis 8, og i sagen Stahlwerke Peine-Salzgitter mod Kommissionen, præmis 11, samt dom af 15.9.1998, sag T-23/96, De Persio mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 483, og II, s. 1413, præmis 32-34), har han imidlertid gjort gældende, at Retten ikke kunne nægte ham at tilpasse sine anbringender og påstande, herunder især dem, som godtgjorde, at Cedefops beregning af bosættelsespenge og bosættelsespenge efter fratræden var i strid med hans status som tjenestemand, der gør midlertidigt tjeneste i en anden stilling.

25 Michel Hendrickx har ligeledes klaget over, at han dels har været afskåret fra retten til at bestride anvendelsen af den justeringskoefficient, der gælder for

tjenestemænd, som gør tjeneste i Grækenland, på hans bosættelsespenge ved fratræden, og dels fra retten til at gøre gældende, at der er sket tilsidesættelse af artikel 6, stk. 1, andet afsnit, i vedtægtens bilag VII samt af de principper, der følger af Rettens dom af 30. januar 1990 i sagen Yorck von Wartenburg mod Parlamentet (sag T-42/89, Sml. II, s. 31) og af 4. juli 1990 i sagen Parlamentet mod Yorck von Wartenburg (sag T-42/89 OP, Sml. II, s. 299).

26 Cedefop har bestridt, at den af Michel Hendrickx påberåbte retspraksis er relevant. Afgørelsen af 14. november 2000 er ikke en erstatningsakt som defineret i denne retspraksis, eftersom den ikke træder i stedet for den stiltiende afvisning på ansøgningen om bosættelsespenge ved fratræden. Ved afgørelsen af 14. november 2000 blev Michel Hendrickx tilkendt de bosættelsespenge ved fratræden, som var formålet med hans søgsmål i første instans, der hermed er blevet uden genstand.

27 Cedefop har anført, at spørgsmålene vedrørende tilbagesøgning af bosættelsespenge samt modregning mellem de to beløb, som ligeledes indeholdes i beslutningen af 14. november 2000, helt klart er uden forbindelse med spørgsmålet om bosættelsespenge ved fratræden.

28 Cedefop har fastslået, at Michel Hendrickx ikke i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, har indgivet klaget over afgørelsen af 14. november 2000. Ifølge Cedefop kan Michel Hendrickx ikke fravige reglen om, at der inden indbringelse af et søgsmål til prøvelse af en anfægtelig retsakt skal indgives klage efter vedtægtens artikel 90, stk. 2. At give sagsøgeren tilladelse til at tilpasse sine påstande og anbringender under sagen i første instans vil være ensbetydende med at gøre det muligt for ham at unddrage sig sin forpligtelse til at indgive en forudgående klage.

Domstolens bemærkninger

29 Ifølge Domstolens praksis kan en sagsøger tilpasse sine påstande og anbringender som følge af, at den anfægtede afgørelse under sagen erstattes af en retsakt med samme genstand (jf. især dommen i sagen Alpha Steel mod Kommissionen, præmis 8, og i sagen Stahlwerke Peine-Salzgitter mod Kommissionen, præmis 11).

30 I denne sag indeholder den anfægtede afgørelse en stiltiende afvisning af Michel Hendrickx' ansøgning om bosættelsespenge ved fratræden, mens afgørelsen af 14. november 2000, selv om denne i sidste ende fører til et resultat, som er endnu mere ufordelagtigt for den pågældende, dog anerkender sagsøgerens krav på at oppebære de krævede bosættelsespenge. Således kan den udtrykkelige afgørelse af 14. november 2000, hvorved der foretages modregning mellem på den ene side det for meget udbetalte beløb, som Michel Hendrickx modtog i forbindelse med sin bosættelse i Thessaloniki, og på den anden side det beløb, han har krav på ved sin tilbageflytning til Bruxelles, ikke anses for at have samme genstand som den forudgående stiltiende afvisning.

31 Heraf følger, at en tilpasning af påstande og anbringender i første instans ikke var tilladt. Retten har derfor med føje i den appellerede kendelses præmis 43-49 afvist at give sagsøgeren tilladelse til at tilpasse sine påstande og anbringender.

32 Under disse omstændigheder må dette anbringende forkastes.

Anbringendet vedrørende Cedefops direktørs manglede kompetence

Parternes argumenter

33 Michel Hendrickx har anført, at den af Cedefops direktør trufne afgørelse af 14. november 2000 er en ikke-eksisterende afgørelse truffet af en myndighed uden kompetence.

34 Michel Hendrickx har herved udførligt redegjort for, hvorledes de beføjelser, der tilkommer ansættelsesmyndigheden, er fordelt ved Cedefop. Han har anført, at ansættelsesmyndighedens beføjelser med hensyn til klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, er blevet uddelegeret til Klageudvalget, hvorfor udvalget var den eneste myndighed, som havde kompetence til at træffe afgørelse om, hvorvidt hans klage af 18. februar 2000 var begrundet. Ved skrivelse af 15. september 2000 meddelte formanden for Personaleudvalget ham imidlertid, at Klageudvalget ikke på dette tidspunkt havde kendskab til denne klage.

35 Cedefop har anført, at dette anbringende bør afvises med den begrundelse, at Michel Hendrickx ikke har retlig interesse, idet afgørelsen af 14. november 2000 fuldstændig efterkom hans ansøgning.

36 Under alle omstændigheder bør det første anbringende forkastes, eftersom Cedefops direktør var den kompetente myndighed til at træffe afgørelsen af 14. november 2000.

Domstolens bemærkninger

37 En parts adgang til først for Domstolen at fremføre et anbringende, der ikke er blevet fremført for Retten, er ensbetydende med en adgang til at forelægge Domstolen — der har en begrænset kompetence i appelsager — en mere omfattende tvist end den, der blev forelagt Retten. Under en appel har Domstolen kun kompetence til at tage stilling til den retlige afgørelse, der er blevet truffet vedrørende de anbringender, der er blevet behandlet i første instans (jf. bl.a. dom af 1.6.1994, sag C-136/92 P, Kommissionen mod Brazzelli Lualdi m.fl., Sml. I, s. 1981, præmis 59, kendelse af 17.7.1998, sag C-422/97 P, Sateba mod Kommissionen, Sml. I, s. 4913, præmis 30, og af 14.10.1999, sag C-437/98 P, Infrisa mod Kommissionen, Sml. I, s. 7145, præmis 28 og 29, samt dom af 27.6.2002, sag C-274/00, Simon mod Kommissionen, Sml. I, s. 5999, præmis 39).

38 Det fremgår af sagen, at Michel Hendrickx ikke i første instans har gjort gældende, at direktøren for Cedefop ikke havde kompetence til at træffe afgørelsen af 14. november 2000. Herefter må anbringendet afvises.

39 Det følger af det anførte, at appellen må forkastes.

Sagens omkostninger

40 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, som i medfør af artikel 118 finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Cedefop har nedlagt påstand om, at Michel Hendrickx tilpligtes at betale sagens omkostninger, og Michel Hendrickx har tabt sagen, bør det pålægges ham at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

1) **Appellen forkastes.**

2) **Michel Hendrickx betaler sagens omkostninger.**

Puissochet Gulmann Macken

Colneric Cunha Rodrigues

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 10. april 2003.

R. Grass

Justitssekretær

J.-P. Puissochet

Formand for Sjette Afdeling